

آنجا فوتبال را پیشگویی می‌کنند

کوورچیانو، معبد فوتبال ایتالیا

اول عضو ارتش ایتالیا بود، چند مدال نظامی گرفت و در پایان جنگ به درجه ستوانی رسید. او با یاف (فدراسیون جهانی دو و میدانی) و المپیک‌ها هم همکاری‌های متعددی داشت.

همراه او برای تأسیس کوورچیانو، دانته برتی بود که در فلورانس محبوبیت زیادی داشت و بعداً به نایب‌رئیس فدراسیون فوتبال ایتالیا رسید. ریدولفی و برتی هدف مشترکی داشتند: جمع کردن مربیان از نقاط مختلف با سابقه و باورهای متفاوت و به اشتراک گذاشتن این نظرات تا بتوان از دل آن به افکار تازه‌ای رسید. این مرکز در سال‌های اولیه محدود به فوتبال نبود و به همین خاطر پیش از رسیدن به زمین‌های چمن با استخر شنا و زمین‌های تنیس روبه‌رو می‌شود.

برای مربیانی که موفق به ورود به کوورچیانو می‌شوند، دو مرحله در نظر گرفته شده است. آنها به مدت یک ماه و چهار روز در هفته به این مرکز می‌روند و باید به سختی تلاش کنند و متدهای جدید و تفکر تازه‌ای داشته باشند تا بتوانند در امتحان مربیگری شرکت کنند. بعد از آن نوبت امتحان شفاهی است که زیر نظر مدیر مدرسه مربیان و گروه او است. از مربی مورد نظر در زمینه‌های مختلفی امتحان گرفته می‌شود؛ از تاکتیک‌های بازی تا مکالمه و مدیریت بازیکنان.

مهم‌ترین بخش این آزمون پایان‌نامه‌ای است که

این مربیان در کنار ملیت‌شان یک نقطه مشترک دارند: همه آنها از مدرسه کوورچیانو فارغ‌التحصیل شده‌اند. این مرکز برای تمرین تیم ملی تأسیس شده و بازیکنان تمام رده‌های ملی ایتالیا آنجا تمرین می‌کنند، ولی در کنار آن مربیان هم برای ورود به حرفه جدیدشان آموزش می‌بینند.

معماری خیره‌کننده این مرکز با فضای آن کاملاً همخوانی دارد. تعداد زیادی از دانش‌آموخته‌های این مرکز بازیکنان حرفه‌ای سابق هستند و آخرین گروه شاگردان شامل چهره‌هایی مثل آندره آ پیرلو و آلبرتو جیلاردینو (دو قهرمان جهان)، پائولو کاناوارو (مدافع سابق ناپولی) و گابریل باتیستوتا (اسطوره فیورنتینا) بود.

تأسیس این مرکز به سال ۱۹۵۷ برمی‌گردد. لوفیچی ریدولفی، فردی که نامش با ورزش همراه بود با هدف ساختن مکانی یگانه در ایتالیا این مجموعه را بنا نهاد. ریدولفی که از خانواده ثروتمندی می‌آمد، سابقه زیادی در دو و میدانی داشت. او پیش از راه انداختن مجموعه کوورچیانو، باشگاه فیورنتینا را در سال ۱۹۲۶ و باشگاه دو و میدانی «جیلیو روسو» را یک سال بعد تأسیس کرد. او بین سال‌های ۱۹۲۶ تا ۱۹۴۲، برای ۱۶ سال رئیس فدراسیون دو و میدانی ایتالیا بود و پس از آن یک سال ریاست فدراسیون فوتبال کشورش را به عهده داشت.

پیش از دوران پرافتخارش در ورزش در جنگ جهانی

داشت و شروع بوندس‌لیگا نسبت به پایانش شاهد حضور مربیان آلمانی بیشتری بود. این در حالی است که در لیگ برتر انگلیس تنها ۵ مربی انگلیسی حضور داشتند.

واضح است که چرا باشگاه‌های زیادی ترجیح می‌دهند مربیان ایتالیایی داشته باشند. در سال‌های گذشته مربیان ایتالیایی در فوتبال این کشور و خارج از آن به موفقیت‌های زیادی رسیده‌اند. روبرتو مانچینی (منچستر سیتی)، کلودیو رانیری (لستر) و آنتونیو کونته (چلسی) در سال‌های ۲۰۱۲، ۲۰۱۶ و ۲۰۱۷ فاتح لیگ برتر انگلیس شدند و کونته در سال ۲۰۱۸ قهرمان جام حذفی هم شد. فصل گذشته مائوریتزیو ساری توانست با چلسی فاتح لیگ اروپا شود. کارلو آنچلوتی توانسته در فرانسه، اسپانیا و آلمان قهرمان شود و در کنار آن فتح لیگ قهرمانان و جام‌های داخلی را هم تجربه کرده است.

ماسیمیلیانو آلگری در ایتالیا توانست یوونتوس را به سطح خیلی بالایی برساند و در کنار پنج قهرمانی سری A، با این تیم چهار بار قهرمان جام حذفی شد و دو بار به فینال لیگ قهرمانان اروپا رسید. یکی از مربیان موفق نسل جدید فوتبال ایتالیا هم سیمونه اینزاگی است که پس از جدایی ناگهانی مارسلو بی‌پلسا روی نیمکت لاتزیو نشست و علاوه بر بازگرداندن این تیم به لیگ قهرمانان، فاتح جام حذفی هم شد. جان پیرو گاسپرینی موفق شده آتالانتا را با بودجه محدود به لیگ قهرمانان برساند.

آرمن ساروخانیان

Armen Saroukhanian

در حومه فلورانس، پای تپه‌های زیبای فیه‌سوله، ذهن‌های الهام‌بخش فوتبال دوره‌می دارند. هر ساله مربیان مستعدی در «مرکز فنی فدرال کوورچیانو» جمع می‌شوند به امید اینکه مدرک پرو لایسنس یوفا یا به زبان ایتالیایی «ایل مستر» را دریافت کنند. این بالاترین مدرکی است که در این مرکز اعطا می‌شود و مربیان ایتالیایی برای اینکه بتوانند در دسته اول یا دوم این کشور مربیگری کنند مجبورند این پروسه سخت و پیچیده را پشت سر بگذارند. بسیاری از نام‌های بزرگ تاریخ مربیگری ایتالیا از راهروهای کوورچیانو عبور کرده‌اند و پس از ترک آن به موفقیت‌های بزرگی رسیده‌اند.

مربیان ایتالیایی در تمام اروپا پراکنده‌اند. در فصل گذشته ۱۹ تیم سری A از مربیان بومی استفاده کردند (بالاترین رقم در پنج لیگ معتبر اروپا). لالیگای اسپانیا با ۱۸ مربی داخلی در رده دوم قرار داشت و دو مربی دیگر آرژانتینی بودند. لو شامپیونا تنها ۶ مربی غیرفرانسوی

